

Életút

„Ahol megvan a szándék a büntetésre, ott bizonyíték is akad” tartja a kínai közmondás, ami Jung Chang Vadhattyúk című könyvének egyik fejezetcíme. A bizonyíték persze idézőjelben értendő. A Vadhattyúk 1994-ben jelent meg magyarul, amikor már négy éve elkezdődött Magyarországon az ún. rendszerváltás. Nem is álmodhatam, hogy még újabb hét év és ez a könyv is több lesz számomra történelmi emléknél: hasonló lesz a sorsom. És nemcsak a közmondás bölcs igazságát tapasztalhattam meg a XXI. század Magyarországon, hanem a kínai kulturális forradalom számos módszerét is. A lejáratásra, a lealacsonyításra és a megalázásra. A nép ellensége, a minden tekintetben visszataszítóvá „festett” démon szerepének kényszerű eljátszására. A leütött ellenfél (valójában ellenség) szerencsétlen sorsa fölötti triumfálásra, diadaltánagra. Személyiségi jogaim folyamatos és durva megsértésére. Ami velem történt 2001-ben, az utoljára a kínai kulturális forradalomban fordult elő: a néhány napja még beosztottaim számoltattak el (vallattak) a munkámról és közben ordítottak velem, a még mindig hivatalban levő országgyűlési képviselővel. (Lásd Boros-féle vizsgálóbizottság, amiről 2006-ban megjelent könyvemben, A HÁLÓ – Két leszámolásban olvashatnak.) De a nyilvánosság előtti bilincses-pórázos vezetgetésre (még házi őrizetből is így vezettek a képviselőházba), a ki nem takart arccal való bilincses-pórázos médiaszereplésre talán ott sem került sor. Kínzásra igen, de ebben sajnos nekem is volt részem.

Érdekes és nehéz, kihívásokban gazdag életem volt addig is, de erre én sem számíthattam. Ahogy mondani szokták: életembe beleszólt a politika. Valójában tönkretették az életemet, megfosztottak a számomra addig legfontosabbtól: a munkától. Évtizedekig voltam gazdaságtudós, gazdasági elemző, makroökonóm, de a vállalati szférában is dolgoztam, mindig a gyakorlati problémák megoldásával foglalkoztam. A politikában is, ahova szakértőként, programalkotóként érkeztem és szakpolitikusként működtem. A tudás, a tapasztalat, a szervezési készség stb. mind úgy tűnt, hogy elveszett: szemétdombra került. Presztízsemet igyekeztek elvenni, eredményeimet eltagadni, elhazudni és/vagy eltulajdonítani.

1948-ban, Budapesten jöttem a világra. Értelmiségi családba születtem, hárman vagyunk testvérek, mindannyian egyetemet végeztünk. Különböző tudományokban; hosszú idő után én lettem az első gazdasági szakember a családban. Utoljára nagyszüleim dolgoztak gazdasági területen: apai nagyapám a Providencia egyik vezetője volt (miközben angolból fordított könyvet, A zarándok útját nemrég adták ki sokadszor), a másik pedig kiváló mezőgazdász. Édesapám magyar-latin-görög szakos tanár volt Pápán, majd Pesten a Lónyay utcai református gimnáziumban. Segítette a szegény gyerekek tanulását, sok százan neki köszönhetően válhattak értelmiségivé, bátran fellépett a '40-es évek faji diszkriminációja ellen. A sors fintora, hogy fia érdekében, mellettem senki nem emelte fel a szavát, az embertelen fellépést sem kifogásolták. Nem követeltek tisztességes eljárást. Még lehangolóbb, hogy azok, akik apám szerepét nem ismerték, vagy nem törődtek vele, ellenem – minden alap nélkül – még az antiszemitizmus kártyáját is megpróbálták kijátszani. Gondolván: tőlem nyilván még ez is kitelik

Sok diák köszönheti édesapámnak angol tudását is és ezzel külföldi karrierjét, apám ugyanis hét nyelven, köztük angolul tudott kiválóan. A pápai református gimnázium falán a legjelesebb oktatók egyikeként szerepel a neve. Az egyházi iskolák államosítása után édesapám az MTA Nyelvtudományi Intézetében dolgozott, a magyar értelmező

szótár szerkesztésében éppúgy részt vett, mint az angol szótár szerkesztésében. (Az óangolnak is szakértője volt.) Édesanyám a családot látta el, tavaly töltötte be 100. életévét. Nős vagyok, fiam egyetemi hallgató.

A II. Rákóczi Ferenc Gimnáziumban érettségiztem. Ezután egy éves katonai szolgálat következett, az akkori évek egyik legszörnyűbb helyőrségében, Hódmezővásárhelyen. 1971-ben végeztem a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem közlekedés szakán, ami a nemzetközi és a külkereskedelmi mellett a harmadik nyelvigenyes szak volt. Orosz és francia nyelvből tettem felsőfokú nyelvvizsgát. (Angol ismereteimről a '90-es években Angliában készült igazolás.)

A munkát egy külkereskedelmi cégnél kezdtem vámpolitikai előadóként; ide kényszerűségből kerültem (bátyám disszidált és emiatt érdeklődésemnek megfelelő területen nem tudtam elhelyezkedni). Néhány hét után beajánlottak a Gazdaságkutató Intézet igazgatójának, akit nem érdekelték az aggályok, posztján erős volt és felvett. 1972-től 20 éven át dolgoztam a kormány tanácsadó testületeként működött intézetben (utóbb főosztályvezetőként), ahol a gazdaság szinte minden ágazatát és funkcionális területét megismerhettem. Makrogazdasági elemzéssel, előjelzéssel, vállalati véleménykutatással foglalkoztam, és mindig olyan kérdések megoldásával, amelyek aktuálisak, egyben gyakorlati jellegűek voltak. Az intézet a KSH elnökének felügyelete alatt működött, a KSH teljes adatbázisához hozzájutottunk, de megkaptuk a Magyar Nemzeti Bank szigorúan titkos adatait is. Hogy ez mit jelentett a gazdaság megismerésében, nem kell indokolnom. A munka annyira érdekelt, a szenvedélyemmé vált, hogy sokszor éjszakákon át töprengtem bonyolult összefüggések megfejtésén.

Sokat publikáltam, igen fiatalon tudományos fokozatot szereztem. 1975-ben egyetemi doktori címet, és 1979-ben, még nem egészen 31 évesen védtem meg kandidátusi disszertációm. Nemzetközi tapasztalatra is szert tettem; az intézet ugyanis a KSH külföldi kiküldetési helyeiből egyet Nyugaton és egyet Keleten is igénybe vehetett. Nekem bátyám miatt csak a keleti juthatott, amit más jelentkező hiányában nekem kínáltak fel. Így töltöttem el 1980-tól öt évet Moszkvában, a KGST Titkárság statisztikai osztályán. Rengeteget tanultam és nem csak az évkönyvek szerkesztéséről, a statisztikai adatok módszertanáról és összehasonlíthatóságáról. A zord körülmények és a kemény viszonyok miatt ez a túlélés iskolája is volt, amit ha nem végzek el, 2001-től talán nem tudtam volna talpon maradni.

A moszkvai külszolgálat további következménye: én lettem a moszkovita ellenfeleim (irigyeim) hangszerelésében. A KGST-t, amiben melleleg a magyar munkatársak sokkal inkább védték a magyar érdekeket, mint általában a mai diplomaták, az ott dolgozott kiküldöttek személyének gyalázására használták fel. Mintha a kiküldöttek a fogadó országot, annak nagyhatalmi politikáját jelenítették volna meg, érdekeit képviselték volna. Soha nem titkoltam, hogy Moszkvában dolgoztam, annál is kevésbé, mert tudtam, hogy ezekkel a tapasztalatokkal és ismeretekkel több lettem.

Az Antall-kormány nem tűrte a kritikát, ezért kormányzati intézményként megszüntette a Gazdaságkutató Intézetet. Lemondott arról az értékről, amit az intézet, a felhalmozott szellemi potenciál, a múltja és a neve jelentett. Dilettantizmusuk miatt a fürdővízzel a gyereket is kiöntötték: nem a számukra akadályt jelentő igazgatót váltották le, hanem megajándékozták az intézménnyel és a márkanévvel. Nem hittem el, hogy a kormány ilyen ostoba lehet. Igyekeztem megértetni ennek képtelenségét: nem sikerült. Nagy nehezen elértem, hogy fogadjon a MEH államtitkára, majd kormányfő-

tanácsosa, majd helyettes államtitkára, de a válasz az volt, hogy mivel az egyik miniszter felesége találta ki, ezt kell tenni, nincs apelláta. Még Csurkával is beszéltem, de ő segítség helyett lapjában akarta feljegyzésemet közölni.

1992-1993-ben az Ipari és Kereskedelmi Minisztérium (IKM) makrogazdasági részlegét vezettem. Addig azt hittem, hogy a KSH-nál nincs rosszabbul szervezett és működő intézmény. Kiderült: van. (Az agrártárcánál aztán ismét meglepődhettem...) Az emberek nagy része semmit sem csinált, mivel nem volt munkája. Akik viszont a felső vezetés eszébe jutottak, azoknak volt mit tenniük, rendkívül meg voltak terhelve. Az más kérdés, hogy mivel. Nekem például Szabó Iván „közérdekű levelezésének”, tömegnyi önjelölt „megváltó” leveleinek kötelező megválaszolása volt az egyik feladatom. Persze úgy, hogy a miniszter elégedett legyen. Egy másik: a kormányülés felkészítőinek összefogása, ami közelebb állt az érdemi munkához. Az irányítás szükségleteit felismerni vélve, hiányoltam, hogy az IKM-ben nem készülnek érdemi közgazdasági elemzések és előrejelzések. Előterjesztést kellett készítenem a szervezeti változásra. Előbb támogattak, majd főnököm tekintélyfélése miatt visszakoztak. Főnököm kétszer vonta vissza vezetői megbízatásomat: első alkalommal hatálytalanították, másodszor meghátráltak. Munkát attól kezdve egyáltalán nem kaptam, ezzel is távozásra akartak nógatni. Az akkori miniszterhez, Latorcai Jánoshoz fordultam. Az új idők jeleként nem válaszolt, de a személyzetin felajánlották az egyik IKM-cég fősztályvezetői posztját. Búcsúzóul megemlítették „moszkvai múltamat”...

1993–1994-ben a tartalékgazdálkodási igazgatóság közgazdasági területét irányítottam, fokozatosan az igazgató bizalmi munkatársává váltam. Fontos munkákat bízott rám, pl. az igazgatóság társasággá szervezését. De kellett a hely az IKM személyzeti vezetője számára, akinek egy „családi ügylete” miatt mennie kellett. Főnökömet a miniszter behívatta és felajánlotta, hogy válasszon két levél között. Az egyikben az volt, hogy lemond, a másikon, hogy felmondanak neki. Az igazgató lemondott, megjelent a cégről és általában a gazdaságról tájékozatlan személyzetis, aki egyet tudott: nagyon utálta Moszkvát. Közös megegyezéssel váltunk el. Ekkor kezdődött egyéni vállalkozói szakasza életemnek, ami 1998-ig, politikai államtitkári kinevezésemig tartott.

Közben, 1995 tavaszától a Kiszgazdapárt országos elnökének szakértője, augusztusától a gazdaságpolitikai kabinet elnöke lettem. Nem volt más lehetőségem, hogy úgy foglalkozzam gazdasági kérdésekkel, hogy ez a gyakorlatra hatással legyen. Annyi év kutatása, elemzése, előrejelzése, programjai és stratégiái után szerettem volna elképzeléseimet – amiben hittem – megvalósítani. Éppen a Bokros-csomag megrázkódtatásait élte át az ország és hallgatta Horn nyilatkozatait: ennek nincs alternatívája. Természetesen volt: kidolgoztam a párt alternatív gazdasági programját, amit Torgyán a Budapesti Sportcsarnokban tízezres nagygyűlésen hirdetett meg. A gazdasági kérdések az elnök parlamenti felszólalásaiban meghatározóak lettek, ezekre többnyire én készítettem fel. Sajtótájékoztatóin is előtérbe kerültek a gazdasági problémák és alternatív megoldási módjaik. Később külön gazdaságpolitikai sajtótájékoztatókra került sor, melyeket heti rendszerességgel én vezettem. A közvélemény elhitte, hogy valós alternatívánk van: látványosan emelkedett a Kiszgazdapárt népszerűsége. 1996 tavaszára megközelítette a 30 százalékot a pártot választók körében, ami az akkor még sok parlamenti párt mellett a kiszgazdák számára abszolút parlamenti többséget jelentett volna. (Ha akkor tartották volna a választásokat.)

Elégedett voltam a program sikerével. A helyzet olyan kedvező volt, hogy minden kockázatvállalást veszélyessé és értelmetlenné tett. A féltékenység is nagy szerepet játszott abban, hogy Torgyán 1996. március 14-ére kormánybúcsúztató gyűlést hirdetett és főleg az, amivel ott előállt. A gyűlés eleve kockázatos volt, már az 1995. novemberi programhirdetőn tapasztalni lehetett, hogy mindenki megmozdult Torgyán megállítására. Akkor egy pap félreérthető mondatait igyekeztek felhasználni a gyűlés és főleg a program diszkreditálására, mondanivalójának félrevitelére, a szándékok eltorzítására. Az ellenfelek és a riválisok nyilván most még inkább felkészültek, hogy mindenből tőkét kovácsoljanak. Torgyán pedig óvatlan volt. Mint a holló, akinek a róka kiéneklei a szájából a sajtot. Az elnök a beszédét végig titokban tartotta, bár sokakkal konzultált, akik belevitték a „féregirtó beszédébe”. A hatás olyan volt, mintha feladta volna programját. Újra elővette azokat a jelmondatokat – még rosszabb fogalmazásban –, amelyek valaha a programot helyettesítették.

A Kossuth-téren rengetegen gyűltek össze, komoly, tartalmas szónoklatra vártak. A sajtó szerint csak 30 ezer ember, de valós becslések alapján kb. 200 ezren. (Ugyanannyian voltak, mint 2002-ben a Fidesz gyűlésén, amikor a rendezők 1,5 millió megjelenetről beszéltek.) A gyűlés egyetlen pozitívuma, hogy a tömegben nem történt atrocitás. A furcsa jelzők persze inkább show-műsorként hatottak a megjelentekre. Az ellenfelek és a riválisok azonban nagyon is komolyra vették a beszédet és – ha kellett – e célból utólag kicsit „át is alakították”. A beszéd lett az ürügy arra, hogy a Kisgazdapártot elszigeteljék, kiszorítsák, visszavessék. A Fidesz is igen harcos és elítélő volt, nem is csoda, hiszen addig a Kisgazdapárt megállíthatatlannak tűnt. (Ma nem ilyen kényesek...) A közvéleménykutatók még az este bejelentették, hogy radikálisan visszaesett a párt támogatottsága, ami aztán a folyamatos ösztűz hatására be is következhetett. Annál is inkább, mert megváltozott a sajtóhelyzet: a megjelenési lehetőségek beszűkültek. És mindent igyekeztek beterelni a „féregirtó beszéd” világába: nem volt igazán esély a pozitív gondolatok, az alternatív megoldások megjelenítésére.

A munka nagy energiával folyt. Rengeteg vidéki fórumon voltam előadó, volt olyan nap, hogy két helyen is. Ilyenkor nem ritkán éjjel háromkor, négykor értem haza és reggel már bent kellett lennem. Parlamenti napokon Torgyán felszólalásain kellett dolgoznom: amikor már mindenki elment, mi nekiültünk. Este 10-kor, 11-kor indulhattam haza. Ünnepek kellettek, hogy egyéb teendőimet elvégezzem. 1997 karácsonyát azzal töltöttem, hogy aktualizáltam a gazdasági programot és rövid terjedelemben sűrítettem. Már másodszor adtam programot a pártnak, ahonnan viszont azt hallottam: programot senki nem olvas. Okultak viszont az alternatív gazdaságpolitika kiadásából, most már nem kerülhetett bele a nevem. A feltüntetett szerző a párt elnöksége lett. Számomra természetesen nem ez volt a legfontosabb, hanem, hogy a koncepció nem tört meg.

A választási esélyek egy ideig még javultak, de a választásokra megint csökkentek. A jó eredmény érdekében (csaknem) mindenkinek egyéni választókerületben el kellett indulnia, különben nem kerülhetett listára. Kőbánya olyan választókerületében kellett elindulnom, ahol kiszagadják eddig még a kopogtatócédulákat sem tudták összeszedni. A párttól segítséget nem kaptam: néhány ismerősömmel jártuk a körzetet. A reménytelen vállalkozás sikerült: Budapesten az elsők között tudtam regisztráltatni magamat. A választások első fordulójában pedig a harmadik lettem és bejutottam a második fordulóba. De az elnök nyomására le kellett mondanom az indulásról a fideszes Révész Máriusz javára. (Ő egyike volt azon keveseknek, akik a lehetőséggel semmit nem tudtak

kezdeni.) Mint közismert, a visszaléptetések hozták helyzetbe a Fideszt: több százezen szavaztak az első fordulóban az MSZP-re, mégis a Fidesz győzött. Az MSZP 113 helyen fordult az első helyen, aminek csak kis részét tudta realizálni.

Országgyűlési képviselői mandátumomat pártom Budapesti területi listájáról szereztem. Gyakorlatilag annak első helyéről, mivel Torgyán Mátészalkán győzött.

A koalíciós megbeszéléseket a két pártelnök megbízatása alapján tárgyalódelegációk folytatták le. A Fideszből Kövér László, Áder János és Deutsch Tamás, a kisgazdától Szabadi Béla, Bánk Attila, Turi-Kovács Béla. Deutsch csak formálisan vett részt, egyszer sem jelent meg, talán feszélyezte ígérete: a kisgazdákkal soha. Torgyán és Orbán találkozója után már a delegációvezetők (Kövér, illetve Szabadi) feladata lett a megállapodás kidolgozása. A programok összehangolása volt a legkönnyebb, annyira hasonlítottak egymásra. (A Fidesz utánunk másfél évvel jelent meg programjával.)

A tárcák elosztása után készült a kormányprogram, én állítottam össze a mezőgazdasági és vidékfejlesztési fejezetet. Az új kormányban 1998. július 14-i hatállyal a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium politikai államtitkárává neveztek ki. (A politikai államtitkár a miniszter általános helyettese.) Ez számomra rengeteg feladattal, munkával, rendkívüli munkateherrel járt. Sokat és eredményesen dolgoztam. Erről azonban nem beszélek, a sok-sok teendőben hatalmat akarnak látni, a rám osztott feladatokban pedig a hatalom „gyűjtögetését”, sőt a hatalom elragadását (?). Eközben sok mindent kényszerűségből egyedül kellett ellátnom. Például abból a nyersanyagból, amit összeszedtek, nekem kellett megírnom a tárca agrár- és vidékfejlesztési stratégiáját. Ha jelentést kellett írni a miniszterelnök éwertékeléséhez, nekem kellett megfogalmaznom, mert az ollóval és ragasztóval összehozott terjedelmes „összeállításokat” mégsem lehetett továbbítani. Ha a parlamentbe Torgyán ment, részt kellett vennem a felkészítésében, úgy, mint szakértő koromban. A minisztérium szervezeti rendjére nekem kellett javaslatot tennem (valójában kidolgoznom), a régi szervezeti és működési szabályzatot aktualizálnom.

A 413 milliárd forint költségvetési ötlet elbukása után (ez is akkor született, amikor éppen külföldön voltam), nekem kellett muníciót kidolgoznom a költségvetési alkudozásokhoz. A kormányülésekre gyakran csak az utolsó pillanatban „estek be” a felkészítők, de olyan is volt, hogy nem kaptam az apparátustól véleményt. (Semmit nem tehettem, mivel nem én voltam a miniszter.) Én dolgoztam ki azokat a fejlesztési projekteket, amire ugyancsak én vívtam ki a kétéves költségvetés keretében 192 milliárd forint többlettámogatást. A miniszter bizonyos feladatokkal írásban is megbízott. Ilyen volt az FVM-es cégek tulajdonosi jogainak gyakorlása vagy a költségvetési kérdések koordinálása. Ez azonban nem jelentette, hogy a miniszter ezekkel nem foglalkozhatott, mint ahogy foglalkozott is. De azt sem, hogy ilyen kérdésekben nem került volna meg, nem kapott volna esetenként más valamilyen megbízatást. A minisztérium feladatait a kormány által jóváhagyott statútum a miniszter feladataiként írja le: minden a miniszteré, aki aztán a szervezet létrehozásakor delegálja (delegálhatja) ezeket. De senki nem vonhatja kétségbe a jogát, hogy – amikor ezt jónak látja – bármiről ő döntsön vagy hogy erről tájékoztasson.

Rendkívül terhelésem egyébként nem mond ellent annak, hogy a tárca apparátusa soha annyit nem dolgozott, mint ebben a két és fél évben. Enélkül ezen a hatalmas területen nem is lehetett volna eredményeket elérni. De olyan külső nyomás mellett sem működtek még, mint azokban az években, amikor a média nap mint nap igyekezett

kétségbe vonni a minisztérium tevékenységét és lejártni a tárca vezetését. Folyamatosan a vezetők leváltásának a hírért kelteni.

Az FVM feladat- és hatásköre a korábbi agrártárcahoz képest jelentősen kibővült: a területfejlesztéssel, az építéssel, a mezőgazdasági célú vízhasznosítással és vízkár-elhárítással, az állami tartalékolással. Az FVM az ország legnagyobb minisztériuma lett. Az új területek integrálását a miniszter rám bízta, a munkát szervezésben két hónap alatt sikerült elvégezni. (Összehasonlításként: 2002 után a vízügy betagozása a környezetvédelmi tárca alá éveket vett igénybe.) A miniszter távollétében rám hárult a tárca irányítása, a kormányüléseken, a gazdasági kabinetben és a parlamentben való helyettesítése. Minderre gyakran, az év mintegy felében került sor. A kormányüléseken ennél is ritkábban vett részt a miniszter, a gazdasági kabinet ülésén pedig még ritkábban, majd onnan hamar teljesen elmaradt. Ez nem jelentette, hogy szabad kezet kaptam volna, az ülésekről mindig be kellett számolnom, instrukciókat kaptam a követhető magatartásra. Nem egyszer teljesíthetetlennek látszó célokat kellett elérnem, vagyis nem volt kompromisszumra lehetőségem. A végsőig kellett küzdenem. Ha távol volt, telefonon tartottuk a kapcsolatot. Mindez nem jelenti azt, hogy nem közöltem ellenvéleményemet és ne álltam volna ki mellette. Ha valamit problematikusnak láttam, igyekeztem meggyőzni a minisztert és ez általában sikerült is. Más kérdés, hogy az érintettek számára a rossz hírt velem mondatta ki, akkor is, ha ő gondolta meg magát. Ez pedig nem kedvezett népszerűségemnek. Ő a jó hírekre szakosodott, akkor is, ha ezekben nem volt érdeme.

A koalíció többször majdnem felbomlott. Ilyenkor nekem felkérésre békítőként kellett fellépnem. Egy esetben, a 413 milliárd forintos szakítópróbánál Stumpf István kért meg, hogy tegyek valamit. Nekem kellett kompromisszumot javasolnom, majd ide-oda futkosva agitálni a „peres feleket”. Ők aztán hála helyett időnként „csak” kioktattak, máskor ledorongoltak.

1998. szeptember 8-tól 2001. február 9-ig – társadalom megbízatásként – az FTC elnökhelyettesi teendőit is elláttam. Nehéz időszakban: 1998-ban az FTC a csőd szélén táncolt, 800 millió forint adóssága volt. Ezt felszámoltuk, gazdálkodását fesszé és kiegyensúlyozottá tettük. Az alkalmazott módszerek törvényességében nem kételkedtünk, de a biztonság kedvéért Torgyán kikérte Orbán véleményét és megkapta egyetértését. A MEH referatúrája különben mindenről tudott, még a pletykákat is összegyűjtötték. És – ahogy egy lap később megírta – ezeket a sajtónak is mesélgették.

A miniszterelnök és a kormánytagok 2000 végéig csak elismeréssel nyilatkoztak rólam. Orbán Viktor 2000. december 19-én, az utolsó parlamenti napon is megtisztelt gesztusával (lásd A HÁLÓ című könyvet), és ugyanezen a napon egy újság kérdésére válaszolva kizárta, hogy az FVM vezetésében bármilyen változásra kerülhet sor. Az új év első napjaiban, a XXI. század első évében aztán számomra új korszak kezdődött. Megtapasztaltam, hogy a miniszterelnök által a legsötétebb évszázadnak nevezett XX. század még milyen kegyes volt hozzám.

Torgyánt 2001. február 8-án lemondásra bírták. Február 14-én közölték, hogy készül az én felmentési papírom is. 15-én meg is kaptam (14-i dátummal), hogy a köztársasági elnök már aláírta a miniszterelnök által indítványozott felmentésemet. (A parlamenti jegyzőkönyvből viszont az derül ki, hogy ez 18-ig nem történhetett meg!) A kapkodást jól mutatja, hogy Orbán Viktor úgy nyilatkozott: Boros mentett fel. Holott ezt csak a miniszterelnök javasolhatja és Borost csak 16-ával bízták meg.

Boros 16-án személyemre szóló vizsgálatot indított és bejelentésekre buzdított. Bizottság elé citált, ahol volt beosztottjaim akartak vallatni munkámról. Ordibálva.

A miniszterelnök viszont nem állította fel azt a kormánytagokból álló kormánybizottságot, aminek ilyen eseteket, tehát, ha kétség merül fel egy (volt) kormánytaggal kapcsolatban, ki kell vizsgálnia. A kormányzás ugyanis sajátos terület, ahol az intézkedéseket és a gyakorlatot első körben azoknak kell megítélniük, akik ezt átlátják.

Március 7-én Boros névre szóló feljelentést tett; megjelölte, kit és miért kell majd elítélni. Olyan tényállást adott, ami köszönő viszonyban nem volt a valósággal. Mindez az eljárás során bogáncsként tapadt rám. Június 8-án, két nappal a cáfolatok után mégis kikérték a mentelmi jogomat, amit június 19-én felfüggesztett a parlament. Június 21-én telefonon az ügyvédemem keresztül behívtak kihallgatásra, aminek a végén őrizetbe vettek. (Cellámat már két hete kimeszelték.) Másnap (!) pedig előzetes letartóztatásba vettek, amiben minden alap nélkül 3 és fél hónapot töltöttem el. Ezt követően lényegében ugyanarra újra kikérték és kiadták mentelmi jogomat. 13 hónapot töltöttem szigorított házi őrizetben és még egy évet lakhelyelhagyási tilalom alatt. 2006. október 14-én hozott első fokú ítéletet a Fővárosi Bíróság: két év börtönbüntetésre ítélték, négy évre felfüggesztve. Hiába volt a sok érdemi cáfolat a tárgyalásokon, hiába adtam be sok száz oldal bizonyító anyagot, hiába csatolták azokat a per anyagához. És hiába vagyok és vannak sokan meggyőződve az ártatlanságomról. Az idő pedig telik és elvész. Fél évvel a szóban kihirdetett ítélet után elkészült írásos szövege. Az eljárás egyébként már hetedik éve tart. Mi mindent tudtam volna ezalatt tenni a szakmámban! Mindenki hasznára!

2006-ban jelent meg a könyvem: A HÁLÓ – Két leszámolás, ami 2000 őszétől 2001 nyaráig, a hatalom csúcsától a mentelmi jog felfüggesztéséig foglalja össze az eseményeket. Elkészült, kiadás előtt áll következő könyvem, a BILINCS ÉS PÓRÁZ – A Gyorskocsi utca, ami nagyrészt az előzetes hónapjairól íródott. Újságírók megkérdezték: mi az oka annak, hogy könyvet írtam? Pedig ez magától értetődő, hiszen mindenki – aki képes erre – szeretné kifejezni magát. Nekem volt mit írnom és ki is tudtam állni mellette. Hazudni nem érdemes, mert az évek óta sulykolt hamis legendákat csak valós történettel lehet helyretenni. De hazugságra nem is volt szükségem, mert a történet enélkül is megáll, sőt csak így áll meg a lábán. Persze azért is írtam és írok, mert évek óta számomra lényegében ez jelenti a tevékenységet, a szellemi munkát.

Ami pedig a honlapot illeti, amit Ön most meglátogatott, nem csak a múlt tisztázása érdekében készítettem, bár emiatt is. A sajtószerelések ugyanis nem teszik lehetővé, hogy arról beszéljek, amit én tartok fontosnak. De nem szeretném magamat a múltra és főleg az ellenem folytatott eljárásra korlátozni, hiszen annyi gondolatom van sok minden egyébről, amit meg szeretnék osztani. Ebben pedig a média eddig szinte alig segített, úgy érzem, mintha ki lennék zárva nemcsak a munkából, hanem a véleményalkotásból is. A hatalom egyik legnagyobb működési zavara, hogy nincs párbeszéd. Így nem kényszerítődik ki, hogy legyen valós alternatíva.

Budapest, 2007. május 5.

Dr. Szabadi Béla